

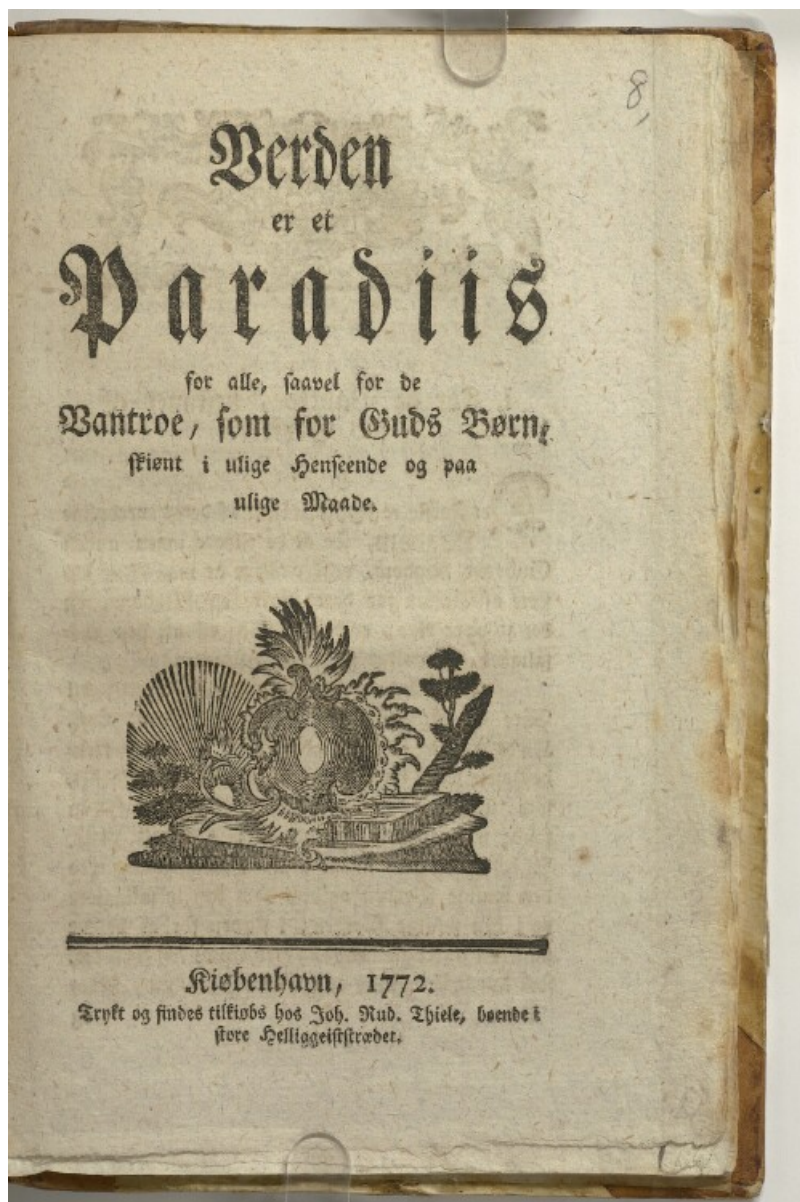
Titel: Verden er et Paradiis for alle, saavel for de Vantroer, som for Guds Børn, skjønt i ulige Henseende og paa ulige Maade.

Citation: "Verden er et Paradiis for alle, saavel for de Vantroer, som for Guds Børn, skjønt i ulige Henseende og paa ulige Maade.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 2*, J.R. Thiele, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_002-shoot-workid2_002_008/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 2

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

I. For de Vantroer, bestaaer af
syv Stykker.

Det Første er Bestielsen af deres verdslige RIGDOM, saa at de tilbede ingen anden Gud end RIGDOM, ønske allene at maa blive ansette af Verden for deres Lykke og RIGDOM, og det at være rige, er dem Kilden til alt den Lyksalighed, de ønske sig i denne Verden.

Det Andet, er RIGDOMS Brug til Ære og Anselse for Verden, til Diens Lyst, Kiæds Lyst, og et overdaadigt Væser, hvilke tre de Vantroer settes imod Troe, Kierlighed og Haabet, som udgiør de tre andre virkelige Stykker af den sande menneskelige Lyksalighed; **DYENS LYST.** Alt beskue sig selv allene i sin Sammenhæng med den synlige Verden og det, som kan lyksaliggjøre os i den synlige Verden; i stedet for at beskue sig selv i sin Sammenhæng med Gud, og med det, som kan lyksaliggjøre os i Guds Samfund, Naar
og

og Velbehag er det, som Skriften kalder **Troe**.
Kiods Lyst er det samme for vantroe Mennesker,
som den sande, reene og rette Kierlighed er for
Guds Børn. Guds Børn har faaet Forstand
og Smag paa det behagelige for Sielen, og det
bestaaer i at elske og vise sin Kierlighed mod Gud
ved Godgjorenhed mod sin traengende Naeie, som
Huusholdere og ikke Eiere af Rigdommen; men
vantroe Mennesker veed ikke af anden Kierlighed,
end Egenkierlighed at sige, og det som en spydig
Egenkierlighed kan fede af sig. Hovmodige
Forestillinger om deres Magt og Lykke er des
res **Diens Lyst**, og sandhelige Fornoielser ved
deres Rigdoms Brug er **Kiods Lyst**. Livets
Ovverdaadighed, eller (efter Apostelen Joh.
egentlige Forstaaelse) Bestraelfe efter en verflig
Herligheds Opnaaelse, er det samme for de
Vantroer, som det store Saligheds Haab er for
de Troende.

Det **Trodie**, er deres egen **Sind og**
Willie, at de ved deres Verdens Lykke seer sig
i Stand til at faae deres **Willie** frem i Verden,
til at forfremme deres **Diens Lyst**, **Kiods Lyst**
og Livets **Ovverdaadighed**, hvorved ingenlunde
den anden Verdens Lykkesalighed havet i **Die**.

Det **Gierde**, er at de ingen **Trang**,
hverken i det **Timelige** eller **Uandelige** veed af at
sige

fige, de have ikke nodig at bede om daglig Brød, thi de synes at kunde leve Gud og hver Mand utrængte deres heele Livstid. Hvad det aandelige angaaer, da have de jo intet at behøve, thi naar de have Sundhed, veed de af ingen Sorg, og selgelig ingen Trøst behøve, Guds Ord meene de kan være godt nok for Fattige, som intet andet have at trøste sig ved. De kan derfor ikke med Andagt bede den fjerde Ben. De leve ganske sørgesløse, undtagen hvad Fornøielserne angaar og hvad Naade og Salighed vedkommer, da som det ikke bruges uden i den anden Verden, tænker de, naar den Tid kommer, bliver der vel Naad. Allermindst synes de at trænge til at iagttage deres Pligter og Kierligheds Døelse i Verden, de veed ikke af anden Forbindlighed at sige, end at leve efter Moden, og som Stands Personer.

Det Femte, er deres **Synde Sikkerhed**: de vil ingen Pligter og Forbindlighed viide af at sige og saa kan de ikke heller vide af Synbeskyld, hvorfor de ikke har nodig at bede den femte Ben. Rigdom synes ligesom at fritiende dem fra alle Laster og Synder; de behøve ikke at agere Nøvere; de have nok alligevel; ei at bedrive Hoerde kan med Penge skule, det, som Fattig nodes til at aabenbare; ei at bedrage andre, da deres Rigdom sætter dem i Stand til at betale deres Gield; de behøve ikke paa nedrige Maader at ud-
sue

sne deres Nøste, da deres ordentlige Renter kan være nok for dem, uden at betænke, at jo større deres Lykke er i Verden, jo flere Forbindligheder ligger der paa dem, jo vigtigere er deres Ansvar, jo større Syndeskyld stikker de i, jo mere bliver de deres Herre skyldige, naar de, engang skal gjøre Regnskab, og jo større Fare staaer de for at forøde deres Herres Guds.

Det Sicte, er at de ingen Fristelser og Ansægninger veed af at sige. Daarligheder og Forsængeligheder er deres Paradiis, da de anseer det Onde, som godt og det Gode som ondt; de anseer Anledninger til det Onde og Fristelser, som Lyfsalighed, tager derimod med begge Hænder, og løber frivillig derudi; og derimod anseer Anledningen til det Gode som Dødt, ja endog anseer de Prøyer, Gud sætter paa dem, de siersligheds og Lydigheds Bevæisninger, Gud har givet dem i deres Lykke og Velstand til at gjøre godt, og blive rige i gode Gjerninger anseer de, som en Byrde og noget modbydeligt. De kan ikke bede, leed os ikke i Fristelse, da de selv frivillig underkaste sig dem, og ansee Fristelser eller Anledninger til at opsolde deres Siens Lyst, Riids Lyst, og et overdaadigt Besen, som Lyfsalighed selv.

Det Eyvende, er at de stærdse kunde leve i Velstand og Lykke her i livet; Døden er det eneste Onde de veed af at sige, thi her har

har Lyffsaligheden Ende for dem, som har sadt at Lyffsalighed i de syulige og forbigianglige Ting; men her fuldkommes den for Guds Udvalgte' som have haft deres Hovedlyffsalighed i Troe, Kierlighed og Haabet, deres Moie og Besvaerlighed forbi, men Belønningen staaer tilbage og Saligheden bier dem, der, hvor de uafsladelig kan love og prise Gud, som i Verden har været deres største Lyff og Fornøielse.

II. For Guds Børn bestaaer den ligeledes af Syv Stykker.

Det Første, Sandheds, Gudskundskabs og Troens Paradiis, at GudsNavn helliges for dem.

Det Andet, i Guds Kierligheds Paradiis, at de leve i Naadens Rige paa Jorden, de nyde Guds Riges Fordeel, Retfærdighed, Glæde og Fred i den hellige Land.

Det Tredie, i Salighedens Paradiis; de ere opfyldte med det store Saligheds Haab, de veed Guds Villie, Hensigt og Demeerke med dem, at de ere skatte, igienløste og igienfødte til den anden Verdens Lyffsalighed. De ere beskikkede af Gud til det store Saligheds Haab; de ere Guds Elffelige, Hellige og Udvalde.

de. Der er en Overeenstemmelse imellem Guds Gierninger og Veie med dem i denne og den anden Verden. Alle Guds Gierninger goaer ud paa at belliggiere og saliggjere dem. Det er Guds gode, fuldkomne og behaglige Billie med dem, endog i denne Verden; og hermed skeer Guds Billie her paa Jorden, som den er udi Himmelen.

Det Fierde, i Guds velsignede Paradis, de nyde ikke alene Guds Belsiggiinger i det Aandelige men og i det Timelige, men disse blive velsignede for dem ved de aandelige Naadegaver, ved Troe, Kierlighed og Haabet; de annamme alting af Guds Haand med Taksigelse baade Medgang og Modgang; alting serer dem til et og det samme Maal, og alting bliver overflodig hos dem til Guds Lov og Taksigelse, og deres Næstes Noite, hvilket er deres Livs sande Belsignelse og Glæde.

Det Femte, Guds Naade Paradis, de føle, blant andre Meisemmeligheden, denne som den verste at de ere Syndere, og at de trænger til Naade, men denne Lidelse bliver og lettet for dem i Bod og Poenitence. Disse Torne blive afbrudte for dem ved Troen til Jesu Dod, den skienker dem daglig en fuld Syndernes Forladelse; de merke, at de leve i Naadens Paradis, der hvor Livsens troende Jesus Christus er, saa der med Tillid len bede den femte Den.

For

9

Det Siets, er Korset, Christi Korsets
Samfund, der veileder dem til Korset og igennem Korset til Herligheden. Guds Børn anseer det ikke for en Fristelse og Ulykke i Verden at staae i Christi Korsets Samfund, at lide, for at komme til at giere det Gode, eller lide for Retferdigheds Skyld; de anseer det hellere for en Fristelse og et onde at drage i Nag med de Vantroes og besvittes deres Samvittighed med onde Sierninger. Dog behove de hertil Guds Veiledelse, Forsyn, Vilie og Behag, og at bede: leed os ikke i Fristelse.

For det Syvende, er deres Tillid til Guds Hjelp og Frelse, den Styrke og Assistance, som de kan vente sig af Gud i alle Tilfælde, den Frelse og Freløsning, de have at vente fra alt Ondt, det salige Maal, som de stunde til, og den salige Ende, som det omstøder skal tage med alle de Troendes Lidelser. Overalt er ikke alene Maalet herligt, som Guds Børn stunder til, men Veien selv er herlig, som fører til dette Maal; det er den simple, søde og sande Veie, som de gaaer paa, det er en simpel Veie, da det er Troens Veie, det er den største Enfoldighed, samlet med den største Visdom; det er en sød Veie, da det er Kierligheds Veie, og det er en sand Veie, da Guds Børn alleene paa denne Veie har med det sande, bestandige og evige at giere og Korset selv tiener dem til at skielne imellem det falske og sande, og undgaae den Forfranklighed, som er i Verden, formedelst Begierlighed.